

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašiny a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **S. B. (rozená B.)**, zastoupená JUDr. Josefem Vašulkou, advokátem se sídlem Příční 4, Hodonín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor sociálních věcí, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2006, č.j. JMK 15526/2006, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2006, č. j. 41 Cad 86/2006 – 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2006, č. j. 41 Cad 86/2006 – 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru sociálních věcí, ze dne 1. 3. 2006, č. j. JMK 15526/2006, sp. zn. S-JMK 15526/2006/OSV-Kr. Žalovaný jím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odboru sociálních věcí a zdravotnictví (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 12. 2005, č. j. MUHO 16364/2005 OSVZ/5/05, jímž byla žalobkyni odejmuta opakovaná dávka sociální péče s platností ode dne 1. 10. 2005 ve výši 1.426,- Kč měsíčně, podle ust. § 96 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“), a podle ust. § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 71/1967 Sb.“), a napadené rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud vycházel při posouzení věci z následujícího skutkového stavu:

Dne 5. 9. 2005 žalobkyně podala u správního orgánu I. stupně žádost o poskytnutí opakované dávky sociální péče. V této žádosti (předtištěný formulář) v kolonce živnostenský list vlastní – žalobkyně uvedla, že nevlastní, v kolonce podnikatelská činnost přerušena – nepřerušena neuvedla žádnou odpověď. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 6. 9. 2005 byla žalobkyni přiznána dávka sociální péče formou opakovaného peněžitého příspěvku měsíčně ve výši 1426,- Kč ode dne 1. 9. 2005.

Městský úřad Hodonín, obecní živnostenský úřad, rozhodnutím ze dne 2. 8. 1999 vydal žalobkyni živnostenský list na předmět podnikání zprostředkování v oblasti obchodu a služeb. Svým rozhodnutím přerušil žalobkyni provozování předmětné živnosti na dobu od 14. 5. 2003 do 14. 5. 2005. Dalším rozhodnutím ze dne 10. 10. 2005 přerušil žalobkyni provozování živnosti se shodným předmětem podnikání na dobu od 7. 10. 2005 do 6. 10. 2007 a rozhodnutím ze dne 1. 11. 2005 jí předmětné živnostenské oprávnění zrušil.

Finanční úřad v Hodoníně vydal dne 8. 1. 2002 rozhodnutí podle ust. § 35 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon o správě daní a poplatků“), o žádosti žalobkyně doručené finančnímu úřadu dne 14. 11. 2001 ve věci vyslovení souhlasu správce daně s ukončením činnosti daňového subjektu tak, že správce daně souhlasí s ukončením činnosti a rozhodnutí zasílá Městskému úřadu Hodonín, obecnímu živnostenskému úřadu. Dne 31. 10. 2005 Finanční úřad v Hodoníně vydal rozhodnutí o žádosti žalobkyně doručené finančnímu úřadu dne 26. 10. 2005 a opětovně udělil jako správce daně souhlas s ukončením činnosti daňového subjektu.

Rozhodnutím ze dne 13. 12. 2005 správní orgán I. stupně odejmul žalobkyni dávku sociální péče formou opakovaného peněžitého příspěvku měsíčně ode dne 1. 10. 2005 v souladu s ust. § 96 odst. 1 a 4 zákona o sociálním zabezpečení s odůvodněním, že přešetřil situaci žalobkyně a zjistil, že žalobkyně ke dni podání žádosti o dávku sociální péče dne 5. 9. 2005 byla vlastníkem živnostenského listu s nepřerušným provozováním živnosti (živnost měla přerušenu ode dne 14. 5. 2003 do 14. 5. 2005, a opětovně až od 7. 10. 2005), tedy v předmětné žádosti uvedla nepravdivé údaje a ani posléze je neohlásila dle ust. § 106 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení.

Podané odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 1. 3. 2006 a napadené rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně podle jeho názoru jednoznačně prokázal, že žalobkyně od 15. 5. 2005 vlastnila platné živnostenské oprávnění k provozování živnosti, které přerušila až dne 7. 10. 2005 na období do dne 6. 10. 2007 a tuto skutečnost v žádosti o dávku sociální péče neuvedla, ani ji městskému úřadu později neoznámila. Od 15. 5. 2005 tak lze žalobkyni považovat za osobu samostatně výdělečně činnou. Žalovaný nezjistil v postupu správního orgánu I. stupně žádné závažné pochybení, pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit nebo změnit.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí vyslovil, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn řádně, na skutková zjištění má stejný názor jak žalobkyně, tak

žalovaný, pokud však jde o právní posouzení zjištěných skutečností, stanovisko žalobkyně a žalovaného je rozdílné. Na základě uvedeného skutkového stavu dospěl krajský soud k závěru, že právní posouzení věci, tak jak bylo provedeno správním orgánem I. stupně i žalovaným, je správné. Neztotožnil se se stanoviskem žalobkyně v tom, že rozhodující pro posouzení věci byla ta skutečnost, že ač žalobkyně neměla přerušenu živnostenskou činnost v období, kdy požádala o poskytování dávky, v tomto období nepodnikala, měla příjem pouze z toho, že pobírala částečný invalidní důchod v částce 2874,- Kč, žádný jiný majetek neměla a její zdravotní stav byl takový, že jí neumožňoval zajistit si vlastní příjem svým vlastním přičiněním, s ohledem na její špatný zdravotní stav pobírala dávku sociální péče od 1. 9. 2005 oprávněně, tedy i v období od 1. 10. 2005, kdy správní orgán žalobkyni rozhodnutím zastavil výplatu dávky sociální péče od data 1. 10. 2005, zvláště, když měla zato, že pro ukončení živnostenského podnikání stačí, když jí Finanční úřad v Hodoníně vydal dne 8. 1. 2002 rozhodnutí, kterým souhlasil s ukončením její podnikatelské činnosti a toto rozhodnutí současně zaslal Městskému úřadu Hodonín, obecní živnostenský úřad.

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud citoval komentář k zákonu č. 482/1991 S., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociální potřebnosti“), podle nějž občan, který si z objektivních důvodů nemůže zvýšit příjem vlastním přičiněním, zejména vlastní prací, je při splnění zákonných podmínek považován za sociálně potřebného občana. Zjistí-li však správní orgán skutečnosti, jež nasvědčují tomu, že dávka je příjemci poskytována neprávem nebo v nesprávné výši, avšak že k odejmutí dávky nejsou zajištěny příslušné podkladové materiály, výplata dávky se zastaví. Půjde především o případy, kdy občan úmyslně nepravdivě vyplnil čestné prohlášení o svých majetkových poměrech a zatajil tak určitou skutečnost rozhodnou pro přiznání dávky nebo její výši (např. zatajení podnikatelské činnosti) či nesplnil svou ohlašovací povinnost podle ust. § 107 zákona o sociálním zabezpečení, došlo-li v průběhu poskytování dávky ke změnám v jeho sociálních nebo majetkových poměrech, jež jsou relevantní pro trvání nároku na dávku nebo její výši.

Krajský soud se ztotožnil se stanoviskem žalovaného, že žalobkyně vědomě uvedla správní orgán I. stupně v omyl, když v čestném prohlášení, které vyplnila současně s žádostí o přiznání dávky sociální potřebnosti po řádném poučení, vědoma si toho, že má uvádět údaje pravdivé, zatajila, že má aktivní živnostenské oprávnění, když skutečně základním předpokladem pro jakékoliv posouzení nároku v oblasti sociální péče a nejen v této oblasti je, že občané dodržují a ctí zákony a jednají v souladu s tím, co jim umožňují. Žalobkyni nebránila žádná zákonná ani jiná překážka v možnosti zvýšit si příjem vlastním přičiněním ani vzhledem ke svému věku, ani zdravotnímu stavu (je poživatelkou částečného invalidního důchodu, nikoliv plného invalidního důchodu), kdy by vyplynulo z nějaké lékařské zprávy, že zdravotní stav by jí bránil ve výkonu jakékoliv pracovní činnosti, což rozhodně nevyplývá z lékařského potvrzení, které správnímu orgánu dodatečně žalobkyně předložila a nevyplývalo to zejména ani z posouzení zdravotního stavu příslušnou Okresní správou sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“). Žalobkyně ani neuvedla, že by si z jiných vážných důvodů nemohla vlastním přičiněním zvýšit příjem, a to vlastní prací podnikáním v oboru, na který jí bylo vydáno živnostenské oprávnění. Neprokázala tedy, že by jí v tom jakákoliv skutečnost stanovená v zákoně bránila a krajský soud tedy rozhodnutí žalovaného pokládá za rozhodnutí vydané v souladu se zákonem

zvláště, když bylo prokázáno, že žalobkyně porušila ust. § 106 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení a nesplnila povinnosti stanovené v tomto ustanovení. Dávka byla podle krajského soudu poskytována neprávem.

Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů vymezených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka uvedla, že jí byl od 9. 12. 2004 přiznán částečný invalidní důchod, je vážně nemocná s diagnózou roztroušená skleróza, jiný příjem než částečný invalidní důchod nemá a žije se svojí matkou M. B. ve společné domácnosti.

Rozhodnými skutečnostmi pro trvání nároku na dávku sociální péče jsou podle názoru stěžovatelky příjem nedosahující částek životního minima a nemožnost si tento příjem zvýšit vlastním přičiněním, nikoliv vlastnictví živnostenského oprávnění a neoznámení přerušení takové živnosti. Stěžovatelka je přesvědčena, že nejméně od měsíce listopadu 2001 prokázala nedosahování částek životního minima, soukromě nepodnikala i když byla vlastnící živnostenského oprávnění a současně si tento vlastní příjem nemohla zvýšit vlastním přičiněním, tj. získala statut sociálně potřebného občana. Neuvedením vlastnictví živnostenského oprávnění v žádosti o dávku sociální péče ani neoznámením této skutečnosti úřadu žádným způsobem neporušila statut sociálně potřebného občana. Vlastnictví živnostenského oprávnění není rozhodnou skutečností pro trvání nároku na výplatu dávky sociální péče. Stěžovatelka neoznámila úřadu vlastnictví živnostenského oprávnění, neboť se domnívala, že pro jeho ukončení postačí, když jí Finanční úřad v Hodoníně vydal rozhodnutí, kterým souhlasil s ukončením její podnikatelské činnosti s tím, že toto rozhodnutí zároveň zaslal Městskému úřadu Hodonín, obecnímu živnostenskému úřadu. Poté co se v roce 2005 dozvěděla, že jí živnostenský list zrušen nebyl, obrátila se na Městský úřad Hodonín, obecní živnostenský úřad, který jí předmětné živnostenské oprávnění rozhodnutím ze dne 1. 11. 2005 zrušil. Oznámení či neoznámení přerušení provozování živnosti živnostenskému úřadu podle stěžovatelky neznamena, že podnikatel prokazatelně nemá příjmy z podnikatelské činnosti, tudíž nemá vliv na statut sociálně potřebného občana. Příslušné správní orgány ani krajský soud nijak nezkontrolovaly, zda stěžovatelka neměla v rozhodném období žádné příjmy z podnikatelské činnosti.

Stěžovatelka tvrdí, že při podání žádosti o dávku nebyla řádně poučena (jak vyplývá z ustanovení § 3 zákona č. 71/1967 Sb.) v tom směru, že rozhodnou skutečností je podle správního orgánu vlastnictví živnostenského oprávnění či přerušení provozování živnosti. Tím byla podstatným způsobem zkrácena na svých procesních právech. Správní orgán podle stěžovatelky nedostál své povinnosti podle ust. § 3 zákona č. 71/1967 Sb., když nezjistil přesně a úplně stav věci. Správní orgán si měl sám prověřit všechny okolnosti, které jsou rozhodné pro poskytnutí dávky sociální péče, konkrétně i všechny skutečnosti, které stěžovatelka uvedla v žádosti o dávku sociální péče. Na základě takového zjištění měl správní orgán vyzvat stěžovatelku k odstranění nedostatků a poučit ji o procesních právech. Krajský soud se touto skutečností vůbec nezabýval. Krajský soud závažným způsobem porušil zásadu spolehlivě zjištěného stavu věci, pokud pro posouzení otázky, zda si stěžovatelka nemůže příjem zvýšit příjem vlastním přičiněním vzhledem ke svému zdravotnímu stavu, přičemž doložené zprávy nebyly pro soud dostačující, si sám nevyžádal předložení kompletní zdravotní dokumentace stěžovatelky nebo vypracování

znaleckého posudku, jak bylo stěžovatelkou navrhováno. Jestliže bylo třeba odborného posouzení posudkovou komisí OSSZ, pak měl v tomto duchu stěžovatelku poučit nebo si toto posouzení sám vyžádat.

Na základě všech uvedených důvodů navrhla stěžovatelka, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný odkázal na své písemné vyjádření k žalobě stěžovatelky, zejména na právní posouzení sociální potřeby stěžovatelky žalovaným v odvolacím řízení. Stěžovatelka fakt, že vlastní platné živnostenské oprávnění, nesdělila správním orgánům zcela vědomě. Za nevědomé totiž nelze označit jednání stěžovatelky, kdy na písemné žádosti o dávku sociální péče ze dne 5. 9. 2005 sama vlastní rukou označila v kolonce „živnostenský list vlastní – žadatel“ odpověď „NE“ jejím zakroužkováním a na související dotaz nepřerušování či nepřerušování podnikatelské činnosti již neodpověděla. Prohlášení o pravdivosti sdělení údajů vlastnoručně podepsala a zároveň byla poučena o následcích uvedení údajů nepravdivých. Pokud by stěžovatelka uvedla údaje pravdivé, tedy že vlastní živnostenský list a odpověděla i na dotaz týkající se přerušování podnikatelské činnosti, tak by důsledky vzniklé uvedením nepravdivých údajů vůbec nenastaly. K námitce stěžovatelky „žalovaný i soud nezjišťoval skutečný stav stěžovatelky, jež jí měl bránit ve výkonu podnikatelské činnosti“ uvedl, že správní orgány v řízení o dávku sociální péče dle zákona o sociální potřebnosti nejsou kompetentní posuzovat zdravotní stav žadatelů.

Kasační stížnost je podle ust. § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnými důvody. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Nejvyšší správní soud považuje skutkový stav, tak jak byl popsán krajským soudem, za dostatečně zjištěný a mezi účastníky o něm není sporu, proto z něj vycházel sám i v řízení o kasační stížnosti.

O věci uvažil Nejvyšší správní soud takto:

Ačkoliv stěžovatelka důvody kasační stížnosti výslovně podřadila pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., je z obsahu kasační stížnosti seznatelné, že současně napadá i vadu rozsudku krajského soudu způsobující jeho nepřezkoumatelnost ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d), spočívající v posuzované věci v nedostatku důvodů. Stěžovatelka v kasační stížnosti vytýká krajskému soudu, že nepřezkoumal všechny skutečnosti rozhodné pro zjištění úplného stavu věci. Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů je vadou natolik závažnou, že se jí musí Nejvyšší správní soud zabývat i v případě, pokud to stěžovatel výslovně nenamítal – jde o vadu, k níž je soud podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Nelze se totiž zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce – tedy pokud soud nevyčerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 - 93; všechny dostupné na www.nssoud.cz) platí, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě, a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nedostatek důvodů. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se s touto argumentací účastníka pouze uvede, že tato argumentace je nesprávná, avšak blíže a podrobněji neuvede, v čem nesprávnost žalobní argumentace spočívá (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových).

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je nezbytné jednoznačně rozlišovat mezi instituty odnětí dávky podle ust. § 96 odst. 1 a 4 zákona o sociálním zabezpečení a vrácení neprávem vyplacené dávky podle ust. § 107 zákona o sociálním zabezpečení. Jedná se o dvě různá rozhodnutí, odůvodněná za různých zákonných podmínek a s různými důsledky. Zpětné posouzení skutkových důvodů vyplácení dávky je typicky podkladem pro rozhodnutí o vrácení neprávem vyplacené dávky, nikoliv pro odnětí dané dávky. Současně porušení ohlašovací povinnosti příjemce dávky dle ust. § 106 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení zakládá důvod toliko pro vrácení neprávem vyplacené dávky, případně pro zastavení výplaty předmětné dávky.

Podle ustanovení § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvede, která skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Při zkoumání podmínek pro odejmutí dávky je správní orgán povinen zhodnotit skutkový stav ke dni rozhodování o odnětí dané dávky, neboť správní orgán musí vycházet ze skutkových důvodů existujících v době rozhodování. Jak vyplývá z ust. § 96 odst. 4 zákona o sociálním zabezpečení, dávku nelze odjímat zpětně, ale toliko do budoucna. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí být zcela zřejmé, jaké skutkové důvody platné ke dni rozhodování o odnětí dávky tvoří podklad právních závěrů ve věci (k tomu viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS).

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka v žalobě mj. uvedla, že jí byl zrušen živnostenský list rozhodnutím Městského úřadu Hodonín, obecního živnostenského úřadu, ze dne 1. 11. 2005 (správní orgán I. stupně rozhodoval o odejmutí dávky napadeným rozhodnutím dne 13. 12. 2005. – pozn. soudu) Zároveň namítla nedostatečná skutkové zjištění správních orgánů obou stupňů, na základě čehož jí byla odejmuta dávka sociální péče neoprávněně. Z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu však nevyplývá, že se soud touto skutečností zabýval a uplatněnou námitku věcně přezkoumal. Nedostatek důvodů napadeného rozsudku lze tak shledat v tom, že se krajský soud nevypořádal s žalobní námitkou ohledně nezhodnocení skutečnosti, že stěžovatelka v době rozhodování správních orgánů o odejmutí dávky živnostenský list nevlastnila. Ačkoliv stěžovatelka v žalobě přímo takto žalobní bod neformulovala, své výhrady a rozhodné skutečnosti vyjádřila dostatečně jasně, aby je krajský soud mohl řádně přezkoumat. Této své zákonné povinnosti však krajský soud nedostál a své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku

důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaném pod č. 689/2005 Sb. NSS, judikoval, že: „*Opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].*“

Další námitky Nejvyšší správní soud nepřezkoumával, neboť z podstaty nepřezkoumatelnosti rozhodnutí plyne, že usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek lze jen ve vztahu k rozhodnutí, které je přezkumu schopné a tedy není zatíženo vadou, která jej činí nepřezkoumatelným.

Nad rámec *ratio decidendi* tohoto rozhodnutí považuje Nejvyšší správní soud alespoň jako obiter dictum za vhodné se vyjádřit k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Žalovaný podle názoru zdejšího soudu pochybil, pokud v odůvodnění svého rozhodnutí nezohlednil skutečnost, že stěžovatelka neměla v době rozhodování o odnětí dávky sociální péče (ke dni 13. 12. 2005) již živnostenské oprávnění, ačkoliv mu tato skutečnost byla prokazatelně známa. Nutno dodat, že obdobně se s touto skutečností nevypořádal ani správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí. Součástí správního spisu je výpis z veřejné části Ústřední evidence podnikatelů podnikajících podle živnostenského zákona, jenž byl pořízen správním orgánem I. stupně dne 23. 11. 2005 a v němž je uvedeno datum zániku předmětné živnosti stěžovatelky ke dni 4. 11. 2005. Žalovaný rozhodoval o podmínkách pro odnětí dávky sociální péče, aniž zohlednil a do odůvodnění zahrnul skutečnosti rozhodné pro právní závěry ve výroku vyslovené; jeho rozhodnutí je v rozporu s ust. § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Brně podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle ust. § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. dubna 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu